

Arrest

nr. 288 093 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 25 mei 2020 en verzoekt op 31 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 29 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent geboren op X in Aduwawa in Benin City, Edo State en verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

U verklaart geboren te zijn in Aduwawa in Benin City en groeide daar ook op in uw ouderlijk huis. U bleef daar wonen tot uw vertrek uit Nigeria. U ging naar school, maar beëindigde SS1 omwille van een tekort aan financiële steun. U was toen 20 jaar en begon daarom in een bakkerij te werken.

In 2013 op weg naar uw werk, werd u tegengehouden door een buurtbewoner, J.. Hij vroeg u om aan te sluiten bij de cult Aye. U weigerde en hij liet u gaan. U vertelde dit aan uw vader die u waarschuwde en zei dat u geen lid mocht worden van de cult. U werd echter hierna meerdere malen per week tegen gehouden door J. en zijn vrienden, telkens met de vraag om u aan te sluiten bij hen. U bleef dit stellig weigeren. Op een avond nog steeds in 2013, rond 19u, kwamen ze naar uw ouderlijk huis. Ze hadden wapens mee en vertelden u dat u ofwel lid zou worden ofwel gedood zou worden. Uw vader en broer waren aanwezig, maar werden gevraagd om weg te gaan. De cultleden waren daar ongeveer 30 minuten toen de zon onderging en het donker werd. U nam van deze gelegenheid gebruik om weg te rennen.

Aan een bushalte kwam u mensen tegen aan wie u uw verhaal deed, ze namen u mee naar Kano en van daaruit ging u naar Turkije, deels te voet en deels met een trein. U verbleef daar anderhalf jaar alvorens de boot te nemen naar Griekenland. U reisde verder en in 2015, in Hongarije, diende u uw vingerafdrukken te geven en vroeg u asiel aan. U bleef daar enkele maanden voordat u de trein nam naar Frankrijk. In Frankrijk diende u op 22 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U kreeg echter een weigeringsbeslissing en uw documenten werden afgenomen. Op aanraden van een vriend, besloot u daarom naar België te komen. U kwam toe op 25 mei 2020 op Belgisch grondgebied en diende officieel een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties op 31 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u gevisceerd werd door de Aye cult die u wilde inlijven. U vreest bij terugkeer gedood te worden aangezien u wegliep toen ze u het dilemma gaven om zich aan te sluiten ofwel gedood te worden (Notities persoonlijk onderhoud, dd. 04.10.2022 (hierna NPO), p.15).

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven dient er te worden vastgesteld dat er u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden gegeven. Uit onderstaande vaststellingen blijkt dat de door u aangehaalde vrees niet heeft weten te overtuigen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er kan verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent zijn identiteit, zijn familie, zijn reisweg, documenten en de redenen tot zijn verzoek. U diende een asielaanvraag in Frankrijk in, op 22 september 2017. Hoewel u antwoordt dezelfde redenen te hebben opgegeven voor uw verzoek om internationale bescherming bij de Franse asielinstanties, blijken uit uw Frans dossier toch enkele merkwaardige verschillen te zitten. Zo verklaart u in Frankrijk dat u sinds 2012 lid was van de Eiyé cult waarvoor u verschillende moorden uitvoerde. Nadat u drie leden van de Aye cult gedood had op 26 december 2016, werd u gezocht door de Nigeriaanse autoriteiten en werd uw broer gedood als vergelding. Twee dagen later, vluchtte u daarom naar Lagos waar u de boot nam naar Europa. Tijdens de zitting van uw beroep in Frankrijk, veranderde u uw verklaringen helemaal en meende dat u vertrok uit Nigeria omdat u weigerde toe te treden tot de Black Axe cult in juni 2015. Enkele maanden later, in januari 2016 zouden leden van deze cult een vriend hebben vermoord en u vluchtte daarom naar Lagos om dan via Libië naar Italië te reizen (zie Frans asielaanvraag, p. 4). Bij de Belgische asielinstanties daarentegen, verklaarde u dat u in 2013, dus niet in 2016, reeds uw land van herkomst verliet en niet naar Lagos vluchtte, maar naar Kano waar u de tocht verder zette naar

Turkije en daar anderhalf jaar vertoefde (NPO, p.26, 27). U verklaart dat u Lagos enkel eens bezocht voor drie dagen wanneer u op babybezoek was bij een oom (NPO, p.8). Niet enkel uw reisweg naar Europa verschilt, ook de feitelijke reden van uw vertrek blijkt op belangrijke punten anders te zijn dan de twee verschillende verklaringen die u aflegde in Frankrijk. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u Nigeria heeft moeten verlaten nadat de Aye cultleden u dwongen om zich bij hen aan te sluiten (NPO, p.15). Bovendien dient te worden opgemerkt, dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, Black Axe en Aye twee benamingen zijn voor dezelfde cult (zie administratief dossier). Nochtans, wanneer er gevraagd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud of de cult ook nog bekend staat onder een andere naam, slaagt u er niet in deze andere benaming te geven (NPO, p. 15, zie infra). Verder, op geen enkel moment, zelfs niet op het moment waar u vrijuit uw problemen uiteen kan zetten, maakt u melding dat uw broer zou zijn omgekomen door de Nigeriaanse autoriteiten of dat een vriend werd gedood door Aye cultleden. **Dat u bij de drie verschillende instanties – de Franse asielinstantie in eerste aanleg, de Franse beroepsrechtbank en de Belgische asielinstanties – drie verschillende verklaringen voorlegt, die op pertinente aspecten compleet van elkaar verschillen is een eerste indicatie van de (algemene) ongelooftwaardigheid van het door u naar voor gebrachte levensverhaal en asielrelaas.**

Ten tweede dient er te gewezen worden dat u doorheen uw verklaringen geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen over uw tijdslijn – en tijdspanne waarin de door u aangehaalde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan. Gevraagd aan het begin van uw persoonlijk onderhoud wanneer u uw land van herkomst heeft verlaten, verklaart u dat u dit deed in april 2015 (NPO, p.3). Even later, wanneer u opnieuw de vraag gesteld wordt in welke maand u vertrokken bent uit Nigeria, meent u zich de maand niet meer te kunnen herinneren (NPO, p. 27). Doorheen het persoonlijk onderhoud wordt echter duidelijk dat u zelf geen klare kijk heeft op uw persoonlijke tijdslijn. Zo wisselt u vaak de datum en het is telkens pas wanneer de protection officer u wijst op uw tegenstrijdigheden dat u zich corrigeert (NPO, p.3, 18, 21).

Bovendien blijken ook uw verschillende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van elkaar te verschillen. Zo verklaart u dat tijdens uw eerste interview dat u op 22 maart 2013 Nigeria verliet en anderhalf jaar in Turkije woonde alvorens door te reizen naar Europa (zie DVZ persoonsgegevens, vraag 37, toegevoegd aan administratief dossier). Tijdens uw tweede interview echter, verklaart u uw land van herkomst te hebben verlaten in 2016 en dat de problemen begonnen in 2014 (zie vragenlijst DVZ voor CGVS, toegevoegd aan administratief dossier).

Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud u daarom duidelijk gevraagd wordt wanneer u voor het eerst tegengehouden werd om lid te worden, verklaart u dat dit in augustus 2014 was. Ook later tijdens het onderhoud, bevestigt u tot zevenmaal toe dat het augustus 2014 was toen de problemen begonnen (NPO, p.18, 19, 20, 21, 25, 28). Geconfronteerd met uw verklaring van uw eerste DVZ interview, weet u niet waarom u 2013 zei en bevestigt u dat u in 2015 vertrok (NPO, p.27). Ook over uw verblijf in Turkije legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo meent u niet lang, als doortocht in Turkije te hebben verbleven, terwijl u bij de DVZ sprak over anderhalf jaar (zie vragenlijst persoonsgegevens vraag 37, toegevoegd aan administratief dossier). Ook hier wordt u gewezen op deze toch wel opmerkelijke discrepantie, maar blijft u aanhouden dat u maar drie maanden in Turkije woonde (NPO, p.27). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit dan zei bij de DVZ, geeft u opeens toe dat u inderdaad in 2013 vertrok uit Nigeria en u anderhalf jaar verbleef in Turkije (NPO, p.27). Aangezien in het licht van deze aanpassing, de door u eerder aangehaalde gebeurtenissen niet klopten (in de tijd), wordt u nogmaals gevraagd wanneer uw problemen precies begonnen. U verklaart dat dit in hetzelfde jaar was, in 2013. Nochtans meent u dat er meer dan een jaar tussen de eerste keer dat ze u vroegen en uw vermeend vertrek uit uw land van herkomst zat (NPO, p.28). Wanneer er gewezen wordt op het feit dat dit niet kan, verklaart u opeens dat er maar enkele maanden tussen zaten (NPO, p.28). Niet enkel past u ook hier uw relaas telkens opnieuw aan wanneer u geconfronteerd wordt met uw incoherenties, het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u doorheen het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment zichzelf gecorrigeerd heeft. Het is bovendien niet de enige keer dat u data verkeerdelijk aangeeft. Zo meent u dat u maar drie weken in Hongarije verbleef nadat u er toekwam in 2015 alvorens, met de trein, door te reizen naar Frankrijk (NPO, p.4). U verklaart echter dat u in 2017 toekwam in Frankrijk. Wanneer de protection officer u wijst dat er meer dan een jaar verschil zit tussen uw beweerd vertrek uit Hongarije en uw aankomst in Frankrijk, geeft u toe een fout te hebben gemaakt en u pas eind december 2016 vertrok uit Hongarije en u bij uw aankomst in Frankrijk niet meteen asiel aanvraagde (NPO, p.4). Dat u dit pas aangeeft wanneer u geconfronteerd wordt met de incoherentie, doet ook hier vraag rijzen in hoeverre u waarachtige verklaringen aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Het CGVS kan enigszins begrip opbrengen voor het feit dat u zich niet alle precieze data van de door u aangehaalde gebeurtenissen kan herinneren, maar kan wel verwachten dat u consistent bent in uw uitspraken – ook wanneer uzelf een inschatting van de feiten in de tijd verschaft.

Het is echter klaar en duidelijk dat u doorheen uw persoonlijk onderhoud steeds wisselende verklaringen aflegt over de tijdspanne waarin de uw vermeende problemen begonnen en wanneer u effectief vertrok uit Nigeria waardoor u bijgevolg geen eenduidige tijdslijn kan neerzetten van de door u naar voren gebrachte vervolgingsfeiten. Nochtans zijn deze momenten mijlpalen in uw asielrelaas aangezien ze de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht uit Nigeria. Bovendien kan er worden verwacht van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Deze veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties op pertinente elementen van uw asielrelaas, zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid ervan drastisch keldert.

De geloofwaardigheid van uw relaas alsook de door u voorgeschoven tijdslijn, wordt bovendien verder onderuit gehaald aan de hand van informatie die te vinden is op uw sociale media profielen. Zo werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u een Facebookprofiel had. U geeft aan van wel, maar kan deze niet terugvinden op uw GSM (NPO, p.14). U kreeg daarna de lijst van alle Facebookprofielen te zien op de computer van de protection officer onder de naam 'C. E.', maar meende uw eigen profiel niet terug te vinden. Nochtans, zo blijkt uit onderzoek, stond uw profiel wel tussen de lijst. Op de foto's van het gevonden Facebookprofiel, staat u duidelijk afgebeeld. Ook de naam komt overeen met de uwe net als uw woonplaats, Benin, en uw verblijf in Turkije. Bovendien postte u hier talrijke foto's van uzelf in België vanaf 8 november 2015 (zie screenshots toegevoegd in administratief dossier). Niet enkel uw verklaringen bij de Franse asielinstanties waar u meende in juli 2017 in Europa te zijn toegekomen, maar ook uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal dat u pas op 25 mei 2020 het Belgisch grondgebied binnenkwam, worden daarbij volledig ondermijnd. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat er op een verzoeker om internationale bescherming echter de medewerkingsplicht rust wat bovendien inhoudt dat u correcte verklaringen aflegt. **Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud hierop uitdrukkelijk gewezen werd, blijkt bijgevolg dat u hier niet aan heeft voldaan en u opzettelijk het commissariaat-generaal heeft proberen te misleiden (NPO, p.2).**

Ten derde dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw persoonlijk onderhoud bijzonder weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd betreffende uw vermeende vervolgers. U geeft aan dat u door leden van de cultgroep Aye gevraagd werd om zich aan te sluiten (NPO, p.15). Uw kennis betreffende deze cult is echter ondermaats. Zo kunt u niet aangeven wat de andere naam is waaronder de cult bekend staat, zoals hierboven reeds aangehaald (NPO, p.15). U meent dat de cult ontstaan is lang, lang [in sic: geleden]. 20 jaar geleden en gokt dat dit in Benin City was, maar geeft aan dat u het eigenlijk niet weet (NPO, p.15-16). U blijft ook een antwoord schuldig wat het symbool de Aye cult en hun lijfspreuk is. U geeft aan dat ze een zwarte beret dragen met daarop iets getekend zoals een geweer, maar ze zouden volgens u niets anders dragen dat hen zou identificeren als cultleden. Ook de kleuren die eigen zijn aan de cult, kan u niet opsommen (NPO, p.16). U geeft aan dat de cultleden elkaar herkennen via gebarentaal en een groet, maar weet niet welk gebaar of groet dit is wanneer ernaar gevraagd wordt (NPO, p.17). Ook meent u dat er een hiërarchie binnen de organisatie is, maar u blijft vervolgens opvallend vaag hoe deze ineen zit. Bovendien heeft u geen idee wat de naam is van de leider (NPO, p. 17). Ook waar ze voornamelijk actief zijn, hun doel of hun activiteiten, kan u niet verder toelichten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt echter dat de Aye cult, ook wel de Black axe genaamd, zijn oorsprong kent in de jaren '80 van vorige eeuw en dit aan de universiteit van Benin City. Hun uniform bestaat uit een witte blouse, een zwarte broek, een zwarte das en beret met een geel lint. De cult wordt in hun symbool bovendien gekenmerkt door een rechtopstaande bijl met een breed blad bevestigd aan een kort handvat. Hun motto is "Aye! Axemen" en ze noemen elkaar 'Axeneb' of 'butcher'. Hun initieel doel was vechten voor de Afrikaanse waardigheid en vrijheid van het neokolonialisme en het promoten van Afrikaanse bewustzijn (zie administratief dossier). U geeft bovendien aan dat de cultleden studenten zijn (NPO, p.17). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen waarom de cult geïnteresseerd zou zijn in een dertig jarige man die reeds een hele werkte als bakker. **In ieder geval is uw kennis over de door u vermelde cult ondermaats te noemen. Aangezien u geen lid was van deze cult, kan uiteraard niet verwacht worden dat u in detail over deze organisatie kan praten, maar in het licht van de beweerde veeltallige benaderingen door deze leden, kan op zijn minst verwacht worden dat u op zijn minst iets kan vertellen over de uiterlijke kenmerken van de cult en diens leden, en dat u in tweede orde enige moeite zou hebben gedaan om informatie in te winnen over deze cult – wat u klaarblijkelijk volledig hebt nagelaten.**

Ook blijkt u niet te overtuigen wanneer er u gevraagd wordt waar u voor het eerst werd tegengehouden door Aye cultleden. U geeft aan dat dit gebeurde langs de berm van een weg wanneer u naar huis wandelde van uw werk bij de bakkerij. Gevraagd welke weg, kan u dit zich niet meer herinneren. Ook

wanneer er gepolst wordt naar de weg die u van de bakkerij naar uw thuis aflegde, blijven uw antwoorden uitermate vaag, hoewel u een decennia lang in de bakkerij werkte en u bijgevolg toch een goede kennis dient te hebben van de weg van/naar huis. Bovendien, kan er toch redelijkerwijze worden verwacht dat u bij een gebeurtenis van zulke dergelijke impact, weet waar en wanneer dit plaatsvond.

Tot slot dateren deze vermeende feiten reeds van 2013. Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan het naar u voorgeschoven asielrelaas, dient er te worden afgevraagd in hoeverre deze problematiek nog actueel is. Gevraagd of ze u nog steeds zouden zoeken, antwoordt u affirmatief. J., de persoon die u wou rekruteren in de Aye cult, zou immers in dezelfde straat wonen als uw ouders en zou dus zien wanneer u terug zou keren (NPO, p.29).

Nochtans verklaarde u eerder dat u J. nog nooit eerder gezien had voordat hij u voor de eerste keer vroeg om u aan te sluiten (NPO, p.19). Vanuit deze bewering, is het dan ook weinig aannemelijk dat u J. zou tegenkomen bij een eventuele terugkeer naar Nigeria – bijna tien jaar na de vermeende feiten.

Uit bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde vrees niet heeft weten te overtuigen. Uw tegenstrijdige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens uw persoonlijk onderhoud wijzen erop dat u allesbehalve een duidelijke kijk geeft op de tijdslijn van de aangehaalde feiten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas helemaal keldert. De verschillende verklaringen bij de Franse asielinstanties alsook het weglaten van pertinente elementen bij de verschillende asielinstanties (in Frankrijk en België), en uw teruggevonden Facebookposts, doen verder afbreuk aan deze geloofwaardigheid. Dat uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk bovendien reeds een negatieve uitkomst kende, demonstreert dat ook de Franse asielinstanties geen geloof hechtten aan de door u aangehaalde vrees ten aanzien van Nigeria. Uw weinig overtuigende verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS over uw kennis van de Aye cult doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten

is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Benin actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Benin aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft vooreerst een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij het besluit van de commissaris-generaal, dat hij niet wist te overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, betwist en dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

"4. In de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er zich belangrijke verschillen zouden voordoen tussen het (levens)verhaal - waaronder zijn identiteit, zijn familie, reisweg, documenten en de reden waarom hij verzoek tot internationale bescherming - hetgeen verzoeker uiteenzette tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming in België in vergelijking met de afgelegde verklaringen tijdens het verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk.

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat in de bestreden beslissing kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening werd gehouden met de toelichting die verzoeker heeft verschaft over deze verschillen tussen de verklaringen die hij heeft afgelegd in Frankrijk en België. Over de verschillende punten heen die worden aangehaald in de bestreden beslissing, heeft verzoeker namelijk toegelicht waarom er verschillen kunnen optreden tussen de verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen de tijd in België en Frankrijk.

Bovendien kan er niet zonder meer worden gesproken over "tegenstrijdigheden", waartoe geconcludeerd wordt in de bestreden beslissing.

Het staat namelijk vast dat de gebeurtenissen waarover verzoeker werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen hij nog in Nigeria verbleef. Hij verliet dit land echter reeds verschillende jaren geleden. Voor verzoeker is dit bijzonder lang geleden, omdat hij sindsdien genoodzaakt is om van dag tot dag te leven. Hij verloor hierdoor het zicht over zijn verleden.

Door de verstreken tijdsperiode, is het bovendien niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoeker heeft over zijn période toen hij in Nigeria verbleef. De herinneringen van verzoeker zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan. Dit geldt in het bijzonder voor de data die werden bevraagd, zoals de precieze vertrekdatum uit Nigeria of wat er zich wanneer precies heeft afgespeeld toen verzoeker nog in Nigeria verbleef.

Dit geldt in casu des te meer omdat er ook een ruime tijdsperiode zit tussen het moment waarom verzoeker een onderhoud had met de Franse asielinstanties en het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw zijn er verschillende jaren verstreken. Het is daarom opnieuw aannemelijk dat er verschillen kunnen optreden door de verstreken tijdsperiode.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom hij een vrees heeft bij een terugkeer naar Nigeria, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht. Dat verzoeker moeite had om deze gebeurtenissen in de tijd de situeren, doet hieraan geen afbreuk.

Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden.

2. Verzoeker benadrukt verder dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Hij verwijst hiervoor naar de verklaringen die hij heeft afgelegd doorheen zijn verzoek tot internationale bescherming en in het bijzonder tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker.

Verzoeker genoot een beperkte opleiding. Hij beëindigde zijn SSI omwille van een tekort aan financiële middelen om zijn opleiding verder te kunnen zetten.

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet welke vrees hij heeft bij een terugkeer naar Nigeria. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegelicht waarom hij niet kan terugkeren naar Nigeria, andermaal binnen de mogelijkheden en kennis die hij heeft (zijn persoonlijke situatie) van onder meer de cultgroep Aye.

3. Verzoeker wil verder benadrukken dat hij grote moeite heeft om de gebeurtenissen die zieh hebben afgespeeld in de tijd de situeren. Hierdoor maakte hij meermaals fouten die in de bestreden beslissing als "tegenstrijdigheid" worden aangemerkt, zoals inzake de tijdspanne waarbinnen de Problemen die hij ervaarde begonnen en wanneer verzoeker effectief Nigeria heeft verlaten.

Zoals blijkt doorheen zijn verzoek tot internationale bescherming, heeft verzoeker echter grote moeilijkheden om de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld op een correcte manier te situeren in de tijd. Dit betreft een onvermogen van verzoeker, geen reden om zijn geloofwaardigheid niet meer te erkennen van de gebeurtenissen die hij heeft aangehaald.

Er zijn derhalve meerdere verklaringen mogelijk voor de aangehaalde discrepanties, terwijl het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiermee geen rekening schijnt te houden.

De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen, tijdens het onderhoud bij het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit een kernelement vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

6. Verzoeker benadrukt verder dat de kennis heeft gedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud over de cultgroep Aye en de manier waarop hij werd benaderd, ongeacht of dit volledig in overeenstemming is met de landeninformatie. Het is immers van belang om na te gaan of de verklaringen van verzoeker geloofwaardig zijn, niet op hij een omvattende kennis heeft van de cultgroeperingen in Nigeria.

Dit geldt in het bijzonder omdat verzoeker weigerde om zich aan te sluiten bij de cultgroep en dus geen lid hiervan werd. Hij kon zich daarom de gebruiken die gelden in de cultgroep zich niet eigen maken.

Verzoeker benadrukt dat hij Nigeria diende te verlaten omdat hij gedwongen werd om zich aan te sluiten bij de cult Aye door een buurtbewoner (J.). Hij weigerde dit meermaals, wat erop wijst dat hij zich afzette tegen de cult. Verzoeker heeft hierover duidelijke verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Voor verzoeker vormde dit de reden waarom hij Nigeria diende te verlaten, zelfs al zou er onduidelijkheid blijven over wanneer verzoeker Nigeria effectief verlaten heeft en waar hij sindsdien verbleven heeft (zoals in Turkije).

De verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn ontmoetingen met J. en de cult blijven immers grotendeels onbesproken in de bestreden beslissing, terwijl dit de kern uitmaakt van het relaas van verzoeker. Hierdoor diende hij Nigeria wel te verlaten.

Verzoeker benadrukt dan ook dat hij een reële, ernstige en actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Nigeria."

Verzoeker stelt verder nog dat hem in ordegeschikte orde, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden. Volgens hem zijn er voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met zijn bovenvermelde persoonlijke situatie.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. In de mate dat verzoeker opwerpt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Nigeria te worden vermoord door enkele leden van de Aye cult die hem wilden inlijven. Toen zij hem het dilemma voorlegden om zich ofwel aan te sluiten, ofwel gedood te worden, liep hij immers weg.

Blijkens de bestreden beslissing weet de door verzoeker aangehaalde vrees, omwille van meerdere redenen, niet te overtuigen. Zo (i) is het feit dat verzoeker bij drie verschillende instanties – de Franse asielinstanties in eerste aanleg, de Franse beroepsrechtbank en de Belgische asielinstanties – drie verschillende verklaringen voorlegt, die op pertinente aspecten compleet van elkaar verschillen, een eerste indicatie van de (algemene) ongeloofwaardigheid van het door verzoeker naar voor gebrachte levensverhaal en asielrelaas. Verder (ii) heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen geen duidelijkheid kunnen scheppen over zijn tijdslijn en de tijdspanne waarin de door hem aangehaalde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan, wat er, rekening houdende met het feit dat deze tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op pertinente elementen van zijn relaas, voor zorgt dat de geloofwaardigheid ervan drastisch keldert. In dit verband stelt de commissaris-generaal ook vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en de door hem naar voorgeschoven tijdslijn verder onderuit gehaald wordt aan de hand van informatie die te vinden is op zijn sociale media profielen. Vervolgens (iii) heeft verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud bijzonder weinig doorleefde verklaringen afgelegd betreffende zijn vermeende vervolgers. Tot slot (iv) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan het naar voor geschoven asielrelaas uit 2013, er dient te worden afgevraagd in hoeverre deze problematiek nog actueel is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij naar best vermogen antwoorden heeft proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij wijst er in het bijzonder op dat hij namelijk slechts een beperkte opleiding genoot, daar hij zijn 'SS1' beëindigde omwille van een tekort aan financiële middelen om zijn opleiding verder te kunnen zetten.

De Raad merkt in eerste instantie op dat, hoewel verzoeker zijn (middelbare) studies niet kon afmaken, hij wel tot zijn twintig jaar naar school is kunnen gaan en hij nadien in een bakkerij heeft gewerkt tot zijn vertrek uit Nigeria (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8).

Daarnaast bemerkt de Raad dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonde dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een beperkt geschoold en beperkt geletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin werd er melding van gemaakt dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde of andere reden(en), geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem zowel open als gesloten gestelde vragen over zijn situatie en problemen. Evenmin slaagt verzoeker erin aan te tonen hoe zijn beperkte scholingsgraad zijn door de verwerende partij ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen kan vergoelijken.

2.3.7.4. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie terecht gesteld en op omstandige wijze toegelicht dat verzoeker bij drie verschillende instanties – de Franse asielinstanties in eerste aanleg, de Franse beroepsrechtbank en de Belgische asielinstanties – drie verschillende verklaringen voorlegt, die op pertinente aspecten compleet van elkaar verschillen:

“Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er kan verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent zijn identiteit, zijn familie, zijn reisweg, documenten en de redenen tot zijn verzoek. U diende een asielaanvraag in Frankrijk in, op 22 september 2017. Hoewel u antwoordt dezelfde redenen te hebben opgegeven voor uw verzoek om internationale bescherming bij de Franse asielinstanties, blijken uit uw Frans dossier toch enkele merkwaardige verschillen te zitten. Zo verklaart u in Frankrijk dat u sinds 2012 lid was van de Eiyé cult waarvoor u verschillende moorden uitvoerde. Nadat u drie leden van de Aye cult gedood had op 26 december 2016, werd u gezocht door de Nigeriaanse autoriteiten en werd uw broer gedood als vergelding. Twee dagen later, vluchtte u daarom naar Lagos waar u de boot nam naar Europa. Tijdens de zitting van uw beroep in Frankrijk, veranderde u uw verklaringen helemaal en meende dat u vertrok uit Nigeria omdat u weigerde toe te treden tot de Black Axe cult in juni 2015. Enkele maanden later, in januari 2016 zouden leden van deze cult een vriend hebben vermoord en u vluchtte daarom naar Lagos om dan via Libië naar Italië te reizen (zie Frans asioldossier, p. 4). Bij de Belgische asielinstanties daarentegen, verklaarde u dat u in 2013, dus niet in 2016, reeds uw land van herkomst verliet en niet naar Lagos vluchtte, maar naar Kano waar u de tocht verder zette naar Turkije en daar anderhalf jaar vertoefde (NPO, p.26, 27). U verklaart dat u Lagos enkel eens bezocht voor drie dagen wanneer u op babybezoek was bij een oom (NPO, p.8). Niet enkel uw reisweg naar Europa verschilt, ook de feitelijke reden van uw vertrek blijkt op belangrijke punten anders te zijn dan de twee verschillende verklaringen die u aflegde in Frankrijk. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u Nigeria heeft moeten verlaten nadat de Aye cultleden u dwongen om zich bij hen aan te sluiten (NPO, p.15). Bovendien dient te worden opgemerkt, dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, Black Axe en Aye twee benamingen zijn voor dezelfde cult (zie administratief dossier). Nochtans, wanneer er gevraagd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud of de cult ook nog bekend staat onder een andere naam, slaagt u er niet in deze andere benaming te geven (NPO, p. 15, zie infra). Verder, op geen enkel moment, zelfs niet op het moment waar u vrijuit uw problemen uiteen kan zetten, maakt u melding dat uw broer zou zijn omgekomen door de Nigeriaanse autoriteiten of dat een vriend werd gedood door Aye cultleden. Dat u bij de drie verschillende instanties – de Franse asielinstantie in eerste aanleg, de Franse beroepsrechtbank en de Belgische asielinstanties – drie verschillende verklaringen voorlegt, die op pertinente aspecten compleet van elkaar verschillen is een eerste indicatie van de (algemene) ongeloofwaardigheid van het door u naar voor gebrachte levensverhaal en asielrelaas.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift oppert verzoeker dat de commissaris-generaal geen, dan wel onvoldoende, rekening hield met de toelichting die hij in dit verband gaf. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de verschillen tussen zijn verklaringen in Frankrijk en België tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij toen ook hoegenaamd geen toelichting over de discrepanties gaf. In het verzoekschrift oppert verzoeker dat de gebeurtenissen in Nigeria lang geleden plaatsvonden en dat er tussen zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en België ook een ruime tijdsperiode is verstreken, waardoor hij het zicht verloor over zijn verleden en zijn herinneringen onderhevig zijn aan vervaging waardoor verschillen kunnen ontstaan, in het bijzonder wat betreft precieze data, zoals zijn precieze vertrekdatum uit Nigeria en wat er zich precies wanneer heeft afgespeeld toen hij nog in Nigeria verbleef. Hij vervolgt dat hij over de essentiële elementen, met name de precieze redenen waarom hij een vrees heeft bij terugkeer naar Nigeria, wel degelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht.

De Raad merkt op dat het tijdsverloop sedert de feiten en de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België, alsook tussen de asielprocedures in Frankrijk en België de gedane vaststellingen in het geheel niet kan verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar dergelijke gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn op het verdere leven van de verzoeker om internationale bescherming, kunnen zij, net als de precieze datum van de vlucht uit

het land van herkomst, geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze gebeurtenissen en de vertrekdatum, ook in een later stadium, op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In weerwil van wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, verschillen zijn verklaringen die hij aflegde bij de verschillende Franse en Belgische asielinstanties met betrekking tot pertinente en essentiële elementen wel degelijk en terdege. Zo verklaarde hij in Frankrijk dat hij sinds 2012 lid was van de Eiyé cult waarvoor hij verschillende moorden uitvoerde, dat hij, nadat hij drie leden van de Aye cult gedood had op 26 december 2016, gezocht werd door de Nigeriaanse autoriteiten en zijn broer werd gedood als vergelding en dat hij daarom twee dagen later vluchtte naar Lagos waar hij de boot naar Europa nam. In het kader van de beroepsprocedure in Frankrijk verklaarde verzoeker dan weer dat hij Nigeria verliet omdat hij weigerde toe te treden tot de Black Axe cult in juni 2015, dat enkele maanden later, in januari 2016, leden van deze cult een vriend zouden hebben vermoord en dat hij daarom vluchtte naar Lagos om dan via Libië naar Italië te reizen. Bij de Belgische asielinstanties daarentegen verklaarde hij dan weer dat hij in 2013, dus niet in 2016, reeds zijn land van herkomst verliet en niet naar Lagos vluchtte, maar naar Kano waar hij de tocht verder zette naar Turkije waar hij nog anderhalf jaar vertoefde, dat hij Lagos enkel eens bezocht voor drie dagen wanneer hij op babybezoek was bij een oom en dat hij Nigeria heeft moeten verlaten nadat de Aye cultleden hem dwongen om zich bij hen aan te sluiten. Ondanks de terechte vaststelling van de verwerende partij dat Black Axe en Aye twee benamingen zijn voor dezelfde cult, een gegeven waarvan verzoeker overigens zelf niet op de hoogte blijkt te zijn, betreffen de verschillen in zijn verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties aldus geenszins details over zijn relaas en reisweg waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker zich deze niet meer kan herinneren door het verloop van tijd. Door op danig essentiële punten van zijn asiel- en vluchtrelaas bij drie verschillende asielinstanties manifeste tegenstrijdige verklaringen af te leggen, krijgt verzoekers algemene geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de beweerde problemen en vrees reeds een ernstige knauw.

2.3.7.5. Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift in op de overwegingen in de bestreden beslissing waarin terecht wordt vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen over zijn tijdslijn en de tijdspanne waarin de door hem aangehaalde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan. De bestreden beslissing overweegt hierover als volgt:

“Ten tweede dient er te gewezen worden dat u doorheen uw verklaringen geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen over uw tijdslijn – en tijdspanne waarin de door u aangehaalde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan. Gevraagd aan het begin van uw persoonlijk onderhoud wanneer u uw land van herkomst heeft verlaten, verklaart u dat u dit deed in april 2015 (NPO, p.3). Even later, wanneer u opnieuw de vraag gesteld wordt in welke maand u vertrokken bent uit Nigeria, meent u zich de maand niet meer te kunnen herinneren (NPO, p. 27). Doorheen het persoonlijk onderhoud wordt echter duidelijk dat u zelf geen klare kijk heeft op uw persoonlijke tijdslijn. Zo wisselt u vaak de datum en het is telkens pas wanneer de protection officer u wijst op uw tegenstrijdigheden dat u zich corrigeert (NPO, p.3, 18, 21).

Bovendien blijken ook uw verschillende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van elkaar te verschillen. Zo verklaart u dat tijdens uw eerste interview dat u op 22 maart 2013 Nigeria verliet en anderhalf jaar in Turkije woonde alvorens door te reizen naar Europa (zie DVZ persoonsgegevens, vraag 37, toegevoegd aan administratief dossier). Tijdens uw tweede interview echter, verklaart u uw land van herkomst te hebben verlaten in 2016 en dat de problemen begonnen in 2014 (zie vragenlijst DVZ voor CGVS, toegevoegd aan administratief dossier).

Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud u daarom duidelijk gevraagd wordt wanneer u voor het eerst tegengehouden werd om lid te worden, verklaart u dat dit in augustus 2014 was. Ook later tijdens het onderhoud, bevestigt u tot zevenmaal toe dat het augustus 2014 was toen de problemen begonnen (NPO, p.18, 19, 20, 21, 25, 28). Geconfronteerd met uw verklaring van uw eerste DVZ interview, weet u niet waarom u 2013 zei en bevestigt u dat u in 2015 vertrok (NPO, p.27). Ook over uw verblijf in Turkije legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo meent u niet lang, als doortocht in Turkije te hebben verbleven, terwijl u bij de DVZ sprak over anderhalf jaar (zie vragenlijst persoonsgegevens vraag 37, toegevoegd aan administratief dossier). Ook hier wordt u gewezen op deze toch wel opmerkelijke discrepantie, maar blijft u aanhouden dat u maar drie maanden in Turkije woonde (NPO, p.27). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit dan zei bij de DVZ, geeft u opeens toe dat u inderdaad in 2013 vertrok uit Nigeria en u anderhalf jaar verbleef in Turkije (NPO, p.27). Aangezien in het licht van deze aanpassing, de door u eerder aangehaalde gebeurtenissen niet klopten (in de tijd), wordt u nogmaals gevraagd wanneer uw

problemen precies begonnen. U verklaart dat dit in hetzelfde jaar was, in 2013. Nochtans meent u dat er meer dan een jaar tussen de eerste keer dat ze u vroegen en uw vermeend vertrek uit uw land van herkomst zat (NPO, p.28). Wanneer er gewezen wordt op het feit dat dit niet kan, verklaart u opeens dat er maar enkele maanden tussen zaten (NPO, p.28). Niet enkel past u ook hier uw relaas telkens opnieuw aan wanneer u geconfronteerd wordt met uw incoherenties, het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u doorheen het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment zichzelf gecorrigeerd heeft. Het is bovendien niet de enige keer dat u data verkeerdelijk aangeeft. Zo meent u dat u maar drie weken in Hongarije verbleef nadat u er toekwam in 2015 alvorens, met de trein, door te reizen naar Frankrijk (NPO, p.4). U verklaart echter dat u in 2017 toekwam in Frankrijk. Wanneer de protection officer u wijst dat er meer dan een jaar verschil zit tussen uw beweerd vertrek uit Hongarije en uw aankomst in Frankrijk, geeft u toe een fout te hebben gemaakt en u pas eind december 2016 vertrok uit Hongarije en u bij uw aankomst in Frankrijk niet meteen asiel aanvraag (NPO, p.4). Dat u dit pas aangeeft wanneer u geconfronteerd wordt met de incoherentie, doet ook hier vraag rijzen in hoeverre u waarachtige verklaringen aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Het CGVS kan enigszins begrip opbrengen voor het feit dat u zich niet alle precieze data van de door u aangehaalde gebeurtenissen kan herinneren, maar kan wel verwachten dat u consistent bent in uw uitspraken – ook wanneer uzelf een inschatting van de feiten in de tijd verschaft.

Het is echter klaar en duidelijk dat u doorheen uw persoonlijk onderhoud steeds wisselende verklaringen aflegt over de tijdspanne waarin de uw vermeende problemen begonnen en wanneer u effectief vertrok uit Nigeria waardoor u bijgevolg geen eenduidige tijdslijn kan neerzetten van de door u naar voren gebrachte vervolgingsfeiten. Nochtans zijn deze momenten mijlpalen in uw asielrelaas aangezien ze de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht uit Nigeria. Bovendien kan er worden verwacht van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Deze veelvuldige tegenstrijdigheden en incoherenties op pertinente elementen van uw asielrelaas, zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid ervan drastisch keldert.

De geloofwaardigheid van uw relaas alsook de door u voorgeschoven tijdslijn, wordt bovendien verder onderuit gehaald aan de hand van informatie die te vinden is op uw sociale media profielen. Zo werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u een Facebookprofiel had. U geeft aan van wel, maar kan deze niet terugvinden op uw GSM (NPO, p.14). U kreeg daarna de lijst van alle Facebookprofielen te zien op de computer van de protection officer onder de naam 'Christopher Eromonosele', maar meende uw eigen profiel niet terug te vinden. Nochtans, zo blijkt uit onderzoek, stond uw profiel wel tussen de lijst. Op de foto's van het gevonden Facebookprofiel, staat u duidelijk afgebeeld. Ook de naam komt overeen met de uwe net als uw woonplaats, Benin, en uw verblijf in Turkije. Bovendien postte u hier talrijke foto's van uzelf in België vanaf 8 november 2015 (zie screenshots toegevoegd in administratief dossier). Niet enkel uw verklaringen bij de Franse asielinstanties waar u meende in juli 2017 in Europa te zijn toegekomen, maar ook uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal dat u pas op 25 mei 2020 het Belgisch grondgebied binnenkwam, worden daarbij volledig ondermijnd. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat er op een verzoeker om internationale bescherming echter de medewerkingsplicht rust wat bovendien inhoudt dat u correcte verklaringen aflegt. **Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud hierop uitdrukkelijk gewezen werd, blijkt bijgevolg dat u hier niet aan heeft voldaan en u opzettelijk het commissariaat-generaal heeft proberen te misleiden (NPO, p.2).**

Verzoeker laat in het verzoekschrift uitschijnen dat aan zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aan de aldaar ingevulde vragenlijst geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou kunnen of mogen worden gehecht, omdat hij aldaar niet werd bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, omdat hij er werd bijgestaan door en afhankelijk was van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat hij er kort moest zijn, omdat er geen controle is op de manier waarop zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep en omdat niet gecontroleerd kon worden of zijn verklaringen aldaar aan hem werden voorgelezen en in welke omstandigheden hij er zijn handtekening onder plaatste. Volgens hem wordt al het voorgaande ten onrechte niet in rekening genomen terwijl dit een kernelement vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden tussen de genoteerde bewoordingen bij de commissaris-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot werpt hij op algemene en niet nader uitgewerkte wijze op dat de vermeende verschillen tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas te ontnemen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het zijn taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Engels, dat hij hierna zowel de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en dat hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoeker stelt dat de bewijswaarde van zijn handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de tegenstrijdigheid in zijn relaas had kunnen wegnemen. De Raad is verder van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen op te werpen. Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek immers de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Engels beheerste (*"Bijlage 26" d.d. 31 augustus 2020*). Verzoeker gaf tevens aan het Engels voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, verklaring betreffende de procedure). Waar de vragenlijst en verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgenomen door een ambtenaar die tevens als tolk optrad, stipt de Raad aan dat geen enkele bepaling de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal, noch om zelf de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst. Verzoeker maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud enige opmerking in verband met het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en gaf toen integendeel aan dat alles goed was verlopen en hij de redenen heeft kunnen uitleggen waarom hij Nigeria verliet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker kan dan ook niet *post factum* communicatieproblemen opwerpen.

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties, belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming, in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoeker niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Waar hij stelt dat hem gevraagd werd kort te zijn, wenst de Raad nog aan te stippen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken danig tegenstrijdige verklaringen aflegde, alsook verklaringen die op manifeste wijze verschillen van het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud, en dit voor wat betreft essentiële punten van zijn relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat besluit de Raad dan ook dat verzoekers verweer geen afdoende verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken

en het commissariaat-generaal. Verzoeker wordt niet bijgetreden dat de “*vermeende verschillen*” tussen zijn afgelegde verklaringen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ontnemen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts nog betoogt dat hij, zoals volgens hem blijkt doorheen zijn verzoek om internationale bescherming, grote moeilijkheden heeft om de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld op een correcte manier te situeren in de tijd, waardoor hij meermaals fouten maakte die in de bestreden beslissing als tegenstrijdigheden worden aangemerkt en dat dit een onvermogen van hem betreft en geen reden om de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die hij heeft aangehaald niet meer te erkennen, wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonde dat hij geheugenproblemen heeft, laat staan specifieke problemen om zaken in de tijd te situeren. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin werd er melding van gemaakt dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk veelvuldig de bal mislaat wanneer hij gebeurtenissen inzake zijn relaas in de tijd moet situeren, maar mede gelet op het voorgaande wijst dit er niet op dat verzoeker niet in staat zou zijn om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Deze tegenstrijdigheden wijzen er aldus eerder op dat verzoekers verklaringen inzake de tijdspanne waarbinnen de problemen die hij ervaarde en de periode van vertrek uit Nigeria ongeloofwaardig zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker de terechte pertinente overweging van de bestreden beslissing aangaande de bevindingen in verband met zijn *Facebook*-profiel volledig ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.6. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij weigerde om zich aan te sluiten bij de cultgroep Aye, dat hij zich daarom de gebruiken die gelden in de cultgroep niet heeft eigen gemaakt en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de kennis over de cult heeft gedeeld die hij had. In navolging van de verwerende partij merkt de Raad op dat er uiteraard niet kan verwacht worden dat verzoeker in detail over de betreffende cult kan praten, aangezien hij geen lid was van deze organisatie, maar dat er, in het licht van zijn beweringen dat hij meermaals door leden van de cult werd benaderd, op zijn minst verwacht kan worden dat hij iets kan vertellen over de uiterlijke kenmerken van de cult en diens leden. Bovendien kan ook worden verwacht dat verzoeker, aangezien hij meerdere keren werd gevraagd om toe te treden tot de cult, zelf enige moeite zou hebben gedaan om informatie in te winnen over deze cult, zeker daar dit de reden vormde voor de vlucht uit het land van herkomst en hij op grond hiervan om internationale bescherming verzoekt. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel ontegensprekelijk dat hij niet beschikt over enige dergelijke basisinformatie, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt.

2.3.7.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige terechte, pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, op basis waarvan de commissaris-generaal de actualiteit van de door verzoeker voorgehouden problematiek in vraag stelt, en die weergegeven worden onder (iv) onder punt 2.3.7.1., volledig ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.8. De Raad bevestigt dat verzoeker ter staving van zijn relaas geen bewijsstukken heeft voorgelegd, ook niet bij het verzoekschrift.

2.3.7.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker zijn voorgehouden asielaas niet aannemelijk maakt. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en dat hij bovendien nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS